

گزارش سفر حمایتی کمیته حمایت از مبارزات کارگری ایران - کانادا

کارگران کارخانه الکتروماتیو دیزل-کاترپیلار در لندن انتاریو و چهره عریان سرمایه

باز هم در اتوبوس نشسته‌ایم و این بار عازم لندن انتاریو هستیم که در فاصله دو ساعتی تورنتو قرار دارد. می‌رویم که از کارگران لاکاوت شده کارخانه الکتروماتیو دیزل-کاترپیلار حمایت کنیم.

روز 21 ژانویه است و 21 روز است که سرمایه در های کارخانه را به‌روی کارگران بسته و 465 نفر در سرمای زمستان کانادا مجبور به پیکت در پشت درهای بسته کارخانه شده‌اند. کارگران فراخوانی برای حمایت از خواسته‌هایشان داده‌اند و در پاسخ به این فراخوان، هزاران تن روانه لندن شده‌اند تا در ویکتوریا پارک لندن تجمع و در خیابان‌ها راهپیمائی کنند و صدای اعتراض کارگران را به‌گوش همگان برسانند.

کمیته حمایت از مبارزات کارگری ایران - کانادا این فراخوان را به‌سرعیت پاسخ گفت و پس از یک بسیج چند روزه، باران کمیته در اتوبوس‌ها نشسته و به‌سوی لندن به راه افتادیم. در اتوبوس، پیشنهاد جمع‌آوری کمک مالی کردیم و توانستیم مبلغ 730 دلار جمع کنیم که در محل به صندوقدار لوکال 27 تحویل دادیم. از اتوبوس که پیاده شدیم با بنر و پلاکاردهایمان به‌سوی محل سخنرانیها راه افتادیم. سخنرانی‌های حمایتی در جریان بود. کارگران و اکتیویست‌ها از کبک، آلبرتا و سرتاسر انتاریو گرد آمده‌بودند و پیام‌های حمایتی یکی پس از دیگری خوانده می‌شد. دسته موزیک جوانان سرودهای همبستگی می‌خواندند و جمعیت با آن‌ها همراهی می‌کردند.

در ماه جون 2010، سرانجام بزرگترین کارخانه لوکوموتیوسازی آمریکای شمالی و به لحاظ صنعتی صاحب پیچیده ترین و مدرن‌ترین تکنولوژی ساخت لوکوموتیو در جهان، توسط شرکت آمریکائی کاترپیلار خریداری شد و شمارش معکوس برای بسته‌شدن کارخانه، انتقال آن به مناطق دیگر دنیا و اخراج 465 تن کارگران آن شروع شد. دولت کانادا که از دو سال قبل در فکر فروش این واحد به بخش خصوصی بود، طبق معمول مفاد قرارداد فروش را محرمانه نگه‌داشت. شرکت کاترپیلار در ظرف کمتر از یک سال، با استفاده از تکنولوژی این کارخانه، سه واحد جدید تولید لوکوموتیو در مانسی-ایندیانا، آمریکا، برزیل و مکزیک راه اندازی کرد ولی ماشین‌آلات این کارخانه ها کهنه هستند و هنوز به‌طور کامل راه اندازی نشده و کارگران اخراجی که با لاکاوت در حالت اعتصاب قرار گرفته‌اند، مصمم‌اند که از خروج و انتقال ماشین‌آلات از کارخانه لندن انتاریو جلوگیری نمایند.

در ماه دسامبر قرار داد دسته جمعی کارگران به پایان رسید و کوشش اتحادیه برای تمديد همان قرار داد قبلی به جایی نرسید. این کارخانه عضو اتحادیه کارگران اتومبیل سازی کاناداست و لوکال ۲۷ نمایندگی آن را دارد. در مقابل، کمپانی غول آسای، پیشنهاد یک جانبه ای را به کارگران ارائه داد که بر اساس آن دستمزدها و مزایا به نصف کاهش می یافت، مزایای بازنشستگی به کلی حذف میشد و کارگران جدیداستخدام، از "حق کار در کارخانه بدون عضویت در اتحادیه" برخوردار می‌شدند. با این پیشنهاد، آزمندی بیشترمانه کاترپیلار سالانه مبلغ ۳۰ میلیون دلار از حقوق و دستمزد کارگران را به جیب خود سرازیر می‌کرد و حذف اتحادیه های موجود را در دستور داشت تا نشان دهد که سرمایه هیچ نوع تشکل کارگری حتی همین اتحادیه های زرد را طاقت نمی آورد.

طبیعتاً کارگران هم، چنان پیشنهادی را نمی پذیرفتند و به این ترتیب بود که شب یکم ژانویه در مقابل درهای بسته کارخانه متوقف شدند. کاترپیلار دور تا دور کارخانه را با نرده‌های آهنی بلندی محصور کرده بود و کارگران که این را پیش بینی کرده بودند، بلافاصله در مقابل درهای بسته به پیکت ایستادند و از مردم درخواست حمایت نمودند.

آنها از ورود اعتصاب شکنان جلوگیری می کنند و اجازه خروج مواد و تولیدات کارخانه را نمی دهند. تنها نیروگاه برق کارخانه است که کار می کند. کارگران اجازه داده اند که شش تن از مدیران وارد کارخانه شوند تا نیروگاه برق کارخانه را در حال کار نگهدارند. این نیروگاه، برق کارخانه مجاور را نیز تامین می کند و کارگران نمی خواستند که هم طبقه هاشان در کارخانه بالاتر بیکار شوند.

کارگران راه آهن هم عضو همین اتحادیه هستند از سوی دیگر، اتحادیه کارگران اتومبیل سازی، حمل و نقل محصولات این کارخانه را تحریم نموده و با توجه به اینکه، عملی کردن این تحریم قطعی است و این اقدام در همبستگی کارگری با کارگران اعتصابی جای پر اهمیتی پیدا می کند.

بعد از تجمع در پارک، انتظار می رود که جمعیت به خیابان ها سرزیر شوند و شعار گویان به سوی شهر سرزیر و تظاهرات ادامه یابد. می شنویم که رهبران اتحادیه خواسته اند که تجمع را همین جا خاتمه دهند. دسته ای نزدیک به چهار صد نفر راه خود را به خیابان ها باز می کنند و از جمعیت می خواهند که به آنها به پیوندند. دسته دیگری می خواهند به کارخانه بروند و با کارگران در خط پیکت دیدار و اعلام همبستگی نمایند. ما با این دسته می رویم.

کاترپیلار هنوز هیچ نشده در هراس از قدرت اتحاد کارگران، دور کارخانه را با چپرهای آهنین بلندی محصور کرده است و زنجیر و قفل بزرگی بر آن، به آدم دهان کجی می نماید. دسته موزیک جوانان زود تر از همه خود را به اینجا رسانده اند و با شور و حرارت تمام بر طبل ها می کوبند و می خوانند.

کارخانه عظیم الکترو ماتیو - کاترپیلار در فاصله ای نه چندان دور بر سینه دشت از نفس افتاده. تنها تابلوی کوچکی بر بالای دروازه بسته، بی سرو صدا به رهگذران اعلام می دارد که کارگران لاک آوت شده اند. کارگران کنار بشکه های آتش حلقه زده اند و جمعیتی را که پیاده و سواره خود را به اینجا رسانده اند پذیرا میشوند.

زنی را می بینم که با دو پسر و یک دختر جوانش کنار آتش خود را گرم می کند و به ضرباهنگ دسته موسیقی، با نوک پنجه اش روی زمین ضرب گرفته. پنجاه و چند ساله مینماید... لحظه هایی بعد می بینم که در میان بازوان زنی از گروه ما اشکهایش را رها کرده. شوهرش تا شب عید در کارخانه کار میکرد و حالا بیکار است... به همین سادگی! نمی داند چه بر سرشان خواهد آمد. با سه تا تین ایجر در خانه، قسط خانه و صورتحساب های که "لاک آوت" سرشان نمی شود.

نگاهی به بنر ما می اندازد و امضای ما را زیرش می خواند. می گوید: "باورم نمی شود که شما خبر را گرفته اید... به این سرعت خبر لاک آوت ما پخش شده؟ خوشحالم که شما برای حمایت از ما آمده اید... می دانید راه درازی در پیش داریم شوهرم می گوید ماهها طول خواهد کشید..." با دست یخ زده ام اشکهایش را پاک می کنم: میدانم... تنها نیستید... باز هم میایم... باز هم می آیند...

در راه بازگشت ، انترناسیونال را می‌خوانیم و جمعیت داخل اتوبوس با ما همراهی می‌کنند. تلفن‌ها و ایمیل‌ها رد و بدل میشوند، رابطه‌ها و دوستی‌های جدیدی باز می‌شود. باردیگر از پنجره اتوبوس به سرزمین وسیعی که زیر برفها خفته نگاهی می‌اندازیم. صدایی در گوش جان به ترنم است: ما بسیاریم... ما بسیاریم..

بسیاریم ... بسیار...

کمیته حمایت از مبارزات کارگری ایران - کانادا

ژانویه 2012

